

I

Minden jelzés matematikai karakterű.

Minden logika matézis, ha a nyelv maga minden mozzanatában megfelelő szintű egyetemes matézis.

A nyelv maradék nélkül matematika – ezt kell bizonyítani.

Sok mindenre akarják visszavezetni a matematikát – de ezután nyugodtan vezethetünk le minden matematikát a nyelvből.

Jelzés, mutató, rangsor. A sor folytatása értékelméleti irányban: szám, név és alak. A szám leszűkített név. Arányuk olyan, mint mozgás és változás aránya, mint mennyiségé és minőségé.

Rákérdezés: mi a szám? Mi a funkciója, értéke, eredete? Nem választjuk el hatásaitól, tulajdonságaitól. Akkor tudom a szám Ding an sich-karakterét felbontani, ha egyenrangúak közé állítom. Nehéz megtalálni, amivel a szám összehasonlítható; hinduknál: névvel és ízzel. A szám ízkaraktere egy számnál sem hiányzik. Figyelni arra, ami benne individuális.

Tiltakozás van a matematikának a nyelvvel és a lételmélettel való kapcsolatba hozása ellen.

Abszurdumnak látszik, hogy a nyelv tisztán matematikai karakterű. Ezért ki kell elemezni a nyelv matematikai tulajdonságait. Ez részletesebb munka lesz: *sor, sorrend, fokozás, főnév és melléknév megkülönböztetése, lényeges és lényegtelen megkülönböztetése, egymás-mellé-sorolás, összeadás, törés, osztás...*

Beszélgetés matematikusokkal a dialektika és a matematika összefüggéséről. A vonal fogalma a matematikusok számára elemi szükséglet. A centrum, a kör és a középpont fogalma is.

Nem a matematikai empiriából jutunk el a centrum fogalmához, hanem a közösség centrumából: evvel mérjük a többi.

Ha emberről beszélünk, beszélő emberről beszéljünk. A nyelv létezése és az ember létezése egy momentum. A matematika az emberrel van adva. A matematikát abból a világból vettük, ahol az ember és a környezete nincs szétválasztva.

Matematika és nyelv teljes áthatottsága: visszavezetés egy szélesebb alapra. A nyelvre visszavezetni a matematikát. A nyelv a szélesebb skála, a dzsungelszerűen rendezetlen matézis; de nem annyira rendezetlen, mint ahogyan képzelik.

Amikor a nyelvet vizsgálni kezdjük a matematika szempontjából, akkor kidolgozott eredmények kínálóznak, amelyekkel eddig nem tudtak mit kezdeni.-

A nyelv mint jelorganizmus. Dialektika mint a dialógus mozzanata (Platón, Szókratész). Carnap és a modern pozitivizmus látja és megkísérli nyelv és logika összefüggését kimutatni, de megerősíti a konvencionalizmust, mert azt állítja, hogy csak logikai-nyelvi problémák vannak; a logikai-metafizikai problémák is csak logikai-nyelvi problémák: a logika csak nyelv. Ezt csak azért állíthatja, mert a nyelvet nem analizálják; mert metafizikailag nem érintett!

II

A matematikai alapoperáció az osztás. A valóságban elvégzendő osztások elvégezhetőek a kialakult matematikai terminológiában. Ha a szűkebb értelemben vett valóságot mint hálót idézzük magunk elé, akkor a matematikai-logikai nyelv ugyanolyan gazdagon kötött háló, lehetőség az osztás elvégzésére, kontrollra és leképzésre.

Azért indulunk ki az osztásból, mert van mit osztani, mert az egységesből indulunk ki. Szempont kérdése, hogy az osztásból vagy az egységből indulunk-e ki; de nem lehet egyszerűbből kiindulni, mint egységnek és szakadásnak ebből a komplexitásából. Philón: az Egységes hasadása és ellentmondó részeinek megismerése.

Az egységet nem kell tartanom, mert az egység tart engem. Az egység segítségével oszthatok. Az egységre és a legkevésbé megosztottra támaszkodva osztani és törni. A legszellemibb cselekvés cselekvés-voltát mint passzivitást felfogni. Az én aktivitásom nem aktivitás. *Abban a pillanatban passzivitás, mihelyst az aktivitásra egy magasabb mértéket fogadok el.*

A létezők (az egész számok) sora a hasadásból adódik és van egy iránya; bizonyos értelemben kezdőpontja és bizonyos értelemben végeláthatatlansága. Ennek a sornak az iránya, szerkezete, belső mozgató ereje meghatározott kiindulási pontjától, születéspontjától. Az egésztől való eltávolodása és az egészhez való vonzódása az a két erőirány, ami meghatározza a szerkezetét.

Az egész számokról mint hasadásfunkciókról beszélünk. A 2 akkor 2, ha a hasított fának csak az ágait tekintjük, nem az egyet, ami maradt. Kettő nincs, a kettő absztrakció. Osztottunk és megálltunk. Az összeadás fikatív: nem tudom őket összeadni. Nem lesznek egyek, csak bizonyos mértékben. Hogy két megolvasztott és összeöntött fém milyen mértékben válik eggyé, azt képlettel ki lehet fejezni.

Az egységes teoretikus magatartás a kutatás. Ezt az alapmozdulatot kísérletileg így lehet definiálni: *keressük az osztópontokat!!* Az osztópontok azok, ahol a valóság megtámadható, törhető, szakítható a bennünk lévő impulzusoknak és szükségleteknek megfelelően.

Ezeknek az osztópontoknak a kikeresése egy immanens teleológia, egy immanens *arányosság*. Az arány jelen van az osztásnál, mert egy vonalat osztunk, és egy arány szerepel az osztóerőnél, önmagunk szerkezeténél is. Szubjektív erőarányaink határozzák meg az osztó szándékot és osztó cselekedetet.

A kutatás osztás és matézis. A kutatás osztófunkció.

Az osztásnál szükségképpen arányról van szó. Arány, analógia, hasonlat. Hasonlat (hasonlóság): az egyes létmozzanatokban fellépő azonosságmenyiség.

III

Le kell képezni egy sort egy nagyobb sorra.

Leképzés – bizonyítás – visszavezetés – levezetés.

A leképzés hasonlat és bizonyítás.

A rendelkezésünkre álló *legnagyobb sorra* kell leképeznünk: ez a *közvetlen tapasztalás*.

A közvetlen tapasztalás mint legnagyobb sor nem abszolút rendezett és rendezetlen, nem statikus, hanem növekvő és csökkenő sor. *Ahol kutatószándékom nő, ott nő a legnagyobb sor*. Ha nagyobb kutatószándékú generációk növelik a legnagyobb sort, akkor ezen a nagyobb soron belül mindent át kell értékelni.

Hit: minden érték átértékelése.

A legnagyobb sor függvénye szubjektívitásunknak, személyemnek, és *minden ilyen legnagyobb sor átértékelésre kényszerít, mert akkor arra kell visszavezetni*. Elvben és egzisztenciálisan; a valóságban *a befejezett végtelenre, Istenre kell visszavezetni*. A konkrét emberi síkon és a konkrét emberi akcióban csak arra tudok visszavezetni, amit Isten kinyilatkoztatásából, képéből magamra hatni hagytam.

Schmitt Jenő Henrik: *véges–végtelen lények vagyunk*. Ha egy levezetést csinálunk, az is véges és végtelen. Létezésemet, tudásomat a kettő komplex egységéből merítem.

Ha én magam végtelen vagyok, akkor csak otthon vagyok a végtelenben?

Az alól a fixa idea alól kell felszabadítani az embereket, hogy ők nem végtelenek. A végtelen jelen van az emberben. Az ember nem egyszerűen véges, hanem véges–végtelen lény.